

Hundliv

-noveller av
Mårten Steen

Boksidan

Hundliv

-noveller av

Mårten Steen

Copyright: Förlaget Boksidan 2007
Box 558
146 33 Tullinge

Hundliv, ISBN-nummer: 978-91-86199-22-7

Upptäck fler böcker på www.boksidan.com!

Till himmelen

Mannen andades ut genom näsan, så det hördes. Jag vet inte hur en suck låter i verkligheten, men jag tror att man skulle kunna kalla det han gjorde för att sucka. Sedan sa han, fast det gick en bra stund från sucken till dess att han talade:

– Jag har bevittnat en väldig massa dödsfall. Jag har varit med i själva dödsögonblicket.

Själv sa jag ingenting, för det märktes på något sätt att han inte ville bli avbruten. Han fortsatte i samma långsamma tempo som tidigare:

– Nästan alla människor som kommer hit till sjukhemmet har en väldig ångest. Det är ju inte heller så häpnadsväckande eftersom det här ju trots allt är ett hospice.

Folk kommer hit för att dö. Vi försöker se till att det sker med värdighet och med minsta möjliga lidande.

Det senare lät nästan som försäljningssnack. Men det får man väl ta. Det är säkert sant också. Jag förstod att han ville komma till något annat och efter en stund fortsatte han:

– Dom har ångest för orätter som de gjort och saker som de inte hunnit fullfölja eller aldrig gjorde. Det är ju heller inte så konstigt. När man ser döden i vitögat, är det ju lite sent att ta tag i det, eller hur?

Jag nickade.

– Men det märkliga är sker då slutet är nära. När de har en sådär fyra-fem dagar kvar. Då kommer som ett lugn. Det händer varje gång. Numera kan jag känna det och när jag gör det, då vet jag att det är nära.

Jag nickade, återigen utan att säga något.

– Dom verkar bli lyckliga och tillfreds med det som ska komma. Många gånger har det verkat som om de känner att nära och kära, som sedan länge varit döda, funnits med i rummet. Så var det med din mormor. Den dag då hon dog gick jag förbi hennes rum och plötslig får jag en inlevelse att gå in till henne. Hon sitter upp i sängen och tittar mot en punkt på väggen, hon gestikulerar och rör på läpparna. Men det kommer inga ljud. Hon verkar lycklig och ivrig. Jag frågar henne något. Hon hyschar mig och pekar att jag ska sätta mig. Jag sätter mig på stolen invid sängen. Hon fortsätter som förut. Det verkar som om hon skrattar. Sedan lägger hon sig ner igen, sluter ögonen och några minuter senare är hon död. Han sitter tyst en stund, som för att det han sagt ska sjunka in. Det känns bra att det är tyst, som att det är rätt efter ett sådant vittnesmål.

– Innan jag började här trodde jag inte på ett liv efter detta. Nu vet jag inte längre. Men du får ursäkta, jag måste arbeta, hej då.

Han försvann ut i korridoren, jag hann inte ens tacka honom.

Samtalet gav mig en inre glädje. Sorgen efter mormor fanns kvar, men svagare än förut. Egentligen hade hon aldrig tagit så stor plats i mitt liv och om hon levde eller inte gjorde inte någon större skillnad. Samtalet gjorde att jag nu mest sörjde att jag inte varit här när mormor dog. Jag skulle så gärna ha sett henne sådär lycklig, som han beskrev att hon blev. Det kanske kan kännas så för mig också, eller måste man vara gammal och ha cancer?

När folk dör i filmer, verkar de ju inte så lyckliga. Men de är ju förstås ofta jagade eller nått. Dessutom är det mest de onda som dör och skurkar har väl inget att se fram emot efter döden.

Hon måste ha prata med ärkeängel Gabriel, så är det. De som får komma till himmelen blir sådär lyckliga.

De som dör i filmer får träffa djävulen, därför ser de så olyckliga ut, så måste det vara. Tänk att bara genom att be lite och vara snäll, kanske läsa lite i bibeln också, får man ett evigt och underbart liv i himmelen. Tänk om jag dör nu, jag som inte har bitt ett dugg. Jag har knappt läst ett ord ur bibeln, fast jag är nog ganska snäll, eller i vart fall inte taskig. Men å andra sidan så är jag inte direkt snäll heller. Jag menar, jag gör väl mest snälla saker för att folk ska gilla mig. Undrar om det räknas? Snälla gud kan du inte tala om för mig om jag kommer till himmelen. Men det får man väl aldrig veta innan man ligger för döden. Fast de som var med i Estoniakatastrofen och överlevde, jag såg ett program på TV om en kille som var med, han sa att efter han såg döden i vitöga sätter han mycket mer värde på saker. På små saker, sa han, som att det är sol ute eller att osten är god eller nått. Jag tror att jag hört det från andra som nästan dött också. Det kanske är för att de har sett pärleporten, för att de vet att himmelen väntar dem. Så måste det vara. Denna stora insikt fyllde mig under tiden som jag gick mellan sjukhemmet och tunnelbanan. Där, när jag stod och väntade på tåget slog mig tanken att tänk om jag ramlade mot tåget precis när det kommer, men någon räddade mig i sista stund. Eller om jag nästan hoppar. Eller om kulan i revolvern råkar vara trasig. Då kan jag kanske få den känslan. Straxt därpå kom det ett tåg och jag provade lite försiktigt att stå närmare kanten än vad jag brukar. Det var nog för långt bort för jag kände inget. Lite fartvind i håret och kanske något lite pirr, men inte så att jag blev en ny människa. Ännu mindre såg jag pärleporten. Jag stod precis inne på det vita fältet där man inte får stå när det kommer ett tåg, men jag måste nog gå ännu närmare. För att verkligen ta tag i saken, istället för att skjuta upp det som jag brukar, gick jag av vid nästa station. När jag stod bara en halv fot ifrån perrongkanten fick jag bra mycket mer fartvind i håret och ett ganska ordentligt pirr i magen. Men när tåget stannat kändes inget.

Jag gick på tåget som brukligt är och allt kändes som vanligt. Då jag kom hem hoppade jag över att äta trots att klockan passerat min ordinarie middagstid. Jag hoppade även över att se de tidiga nyheterna på TV. Istället letar jag för allt jag var värd efter den gamla bibel som borde finnas någonstans i bokhyllan. Den fanns nog nästan säkert när jag flyttade hit. Det kanske är bråttom. Tänk om jag dör om några timmar och inte hunnit be ett dugg. För säkerhets skull mumlade jag det lilla jag kan av "Fader vår" under tiden som jag letade. Den fanns inte i bokhyllan, inte ens i raderna med skräpböcker som står bakom dom finna böckerna längst fram. Jag fortsätter att leta på vinden och högst upp i garderoben. Letande gör att jag hittar frimärksamlingen, som jag letat efter tidigare. Nu blir jag inte ens glad över att hitta den. Hur kan jag bry mig om nått sånt nu när jag kanske kommer att dö och tvingas lida i helvetet i all evighet. Min bibel måste vara borta. Tänk om jag slängt den. Att slänga en bibel, då måste man väl vara förtappad för all evighet, eller? Bäst att köpa en ny på en gång. Men var finns jouröppna bibelaffärer?

Åhléns kanske? Vågar jag ta tunnelbanan dit, eller ska jag kanske ta en taxi. Undrar vad som är farligast? Ordet präst dyker upp i mitt huvud. Ordet blir större och större. Bredvid ordet blinkar liksom ett annat ord. Helt fantastiskt, det var som om mitt undermedvetna sa till mig att jag skulle ringa jourhavande präst. Så jag gjorde det jag ringde "112" och bad om jourhavande präst. Dom fattade först inte vad jag menade. De höll på och frågade om jag var skadad. Jag sa som det var att jag ännu inte var skadad, men ville bli kopplad till jourhavande präst. Hon sa att jag skulle ringa nummerupplysningen och komma igen till larmcentralen om jag blev skadad eller nått. Så jag gjorde som hon sa.

Den jourhavande prästen, som föresten var en kvinna, förstod mig inte alls. Hon höll på och tjtade om huruvida jag mådde dåligt.

Jag frågade igen om hur jag på snabbast möjliga sätt kunde försäkra mig om en plats i himmelen innan jag dog. Hon frågade då om jag höll på att dö. Jag sa att jag inte var säker på det men det kunde ju vara så. Hon fattade inte. Jag försökte förklara att det vore väl ganska typiskt att jag skulle komma att dö nu precis när jag kommit på att jag måste be en massa gånger och göra lite snälla grejor för att kunna njuta av himmelens fröjder. När hon äntligen verkade fatta vad jag menade var hon mest irriterad. Hon sa att jag inte skulle oroa mig, det fanns nog tid för mig att be och leva gudfruktigt. Jag vet inte om jag blev hjälpt eller inte men jag la i alla fall på luren.

Därefter chansade jag och åkte tunnelbana till Åhlens. Dom hade faktiskt biblar, det kändes som ännu ett tecken från ovan. För att inte slösa tid gick jag direkt till Big Burger och läste några på måfå valda sidor. När jag läst någon timme slappnade jag av, blundade och försökte känna efter om huruvida någon inre frid infunnit sig. Fast det kändes precis som vanligt, men när jag satt där och blundade kände jag faktiskt en känsla. Den kändes ifrån magen. Jag var så uppskärnad att jag först inte kände igen den. Sen när jag känt den en stund, så förstod jag emellertid vad det var: hunger. Ännu en skänk från ovan. Jag var hungrig, just då jag satt på en hamburgerrestaurang.

Stärkt av hamburgaren och alldeles varm i kroppen, framför allt i magen, känner jag mig redo att läsa mer systematiskt i guds bok. Jag börjar på första sidan och tittar i tur och ordning på varje ord. Undrar hur mycket jag behöver läsa för att kunna vara lite säker. Vågar jag åka hem igen innan jag läst hela. Jag bläddrar igenom boken. Försiktigt, för att inte skada de sköra sidorna. Det är hur många sidor som helst i den. Jag kommer inte ha en chans att läsa igenom den. Dom stänger säkert restaurangen någon gång. Tänk om restaurangen stänger när jag är mitt i en mening? Jag läste febrilt. Det kom någon och tog min bricka. Han såg surt på mig. Jag läste vidare. Jag läste så fort att jag bara hann titta på bokstäverna. Det hjälpte inte, fortfarande var det enormt många sidor kvar. Jag ökade tempot och tittade på hela sidor i taget. Som tur var, var restaurangen öppen bra länge, men till sist stängde den. Någon kom fram till mig och sa, ganska otrevligt faktiskt, att jag måste gå. Sen sa han:

– Det här är faktiskt ingen djävla bönestuga.

Han var ganska taskig tycker jag. Fast jag kunde i alla fall gotta mig åt att den killen lär ju inte komma till himmelen i första taget. De till och med släckte lamporna i taket och det kom in några vakter. Vakterna gick emot mig. Jag reste mig och gick emot utgången. Där utanför kunde vad som helst hända, var jag skyddad av gud eller inte. Kanske borde jag snabbt som attan leta upp någon uteliggare och ge honom pengar. Undrar om det skulle räcka. Så borde det väl vara. Så stod det väl i bibeln att man kan bli omvänd och alla omvända får komma till himmelen. Där ute där såg jag en vindpinad individ, han var säkert i behov av en god gärning. Jag gick fram till honom och frågade:

– Hej.

Han tittade förvånat på mig.

– Vad vill du, är du snut eller?

– Nej, jag vill hjälpa dig.

– Vaddå hjälpa?

– Ja hjälpa dig.

– Okej ge mig stålar till natthärbärge då.

Jag tog fram plånboken, men hejdade mig. För jag tänkte att eftersom det var så sent var säker natthärbärgena säkert redan fulla. Om härbärgena är fulla så skulle han ju ändå vara tvungen att sova ute fast att han hade pengar.

Tänk om han frös ihjäl då. Då skulle jag väl vara en ond människa. Så istället för att ge honom pengar sa jag att han kunde få sova hos mig.

Han såg nu ännu mer konstig ut, sen frågade han:

– Är du bög eller?

Det kom som ett slag. Jag bög, jag som inte kände mig sexuell överhuvudtaget.

Jag som kämpade för att inte hamna i helvetet. Skulle jag ens fundera över sex.

Han såg nog hur förvånad jag blev för han sa okej då. För att inte slösa tid mellan detta ögonblick och det ögonblick då han skulle sova i min soffa tog vi en taxi hem till mig.

Där i taxin frågar han mig vad det är med mig. Jag förklarar att jag vill komma till himmelen när jag dör. Då börjar han skratta.

– Jag kan hjälpa dig, så att du verkligen kommer till himmelen.

Jag ser förskräckt på honom.

– Men jag vill inte dö!

– Va fan är det med dig då?

Jag ryggade när jag hörde svordomen, men jag försöker ändå förklara. Jag beskrev det som läkaren berättat. Det om att man får se himmelen innan man dör och att dom som tror på gud och nästan dör får se himlaporten. Sedan får de komma tillbaka till livet. Därefter är livet annorlunda. Man uppskattar det lilla liksom. Det lilla som mitt liv är fyllt av, i brist på stora saker. Tänk att istället för att behöva göra stora saker för att bli lycklig, skulle jag kunna bli lycklig i det lilla som är mitt liv.

– Lugn bara, jag menar inte att jag ska döda dig. Men jag kan hjälpa dig så att du får se himmelen och sen komma tillbaka, precis som du vill.

Jag fylldes av en enorm lycka. Tänk mannen här är guds sändebud. Gud har sänt mig honom som tack för att jag tog tag i hans bok och vände mig till honom. Jag ville krama honom, trots att jag nästan aldrig tidigare kramat någon överhuvudtaget. Men sen kom jag på att då kanske han trots allt tror att jag är bög. Så jag nöjde mig med att tacka honom flera gånger. Killen nickar och säger:

– Tusen spänn, för tusen spänn ska jag fixa det å dig.

Så underbart, jag får både ge den här stackars individen pengar och han ska hjälpa mig att komma till himmelen och tillbaka. Jag skyndar mig att säga åt taxichauffören att stanna vid en bankomat. Taxichauffören hör först inte vad jag säger. Jag säker det igen och han vänder sig om. Jag ser hur han skrattar. Han måste också vara uppfylld av denna fantastiska stund. Resan var så fantastisk, det var till och med så att bankomaten fungerade om jag fick välja mellan hundringar och femhundringar. Dessutom var inte ens meddelandelapparna slut.

Vi skyndade oss upp till min lägenhet. Han var lika ivrig jag, för han höll jämna steg med mig, trots att jag nästan sprang upp för trapporna. Vi satte oss i min soffa och jag tittade förväntansfullt på honom.

Han sträcker sig efter den axelremsväska som han ställt bredvid sig, öppnar den, rotar lite och tar fram en spruta. Ur väskan tar han sen en påse med bomull, en sked och en plastflaska. Han lägger skeden på bordet. Stoppar ner handen i fickan. Tar upp den. Han har något i handen, det ser ut som en liten plastpåse. En sån där liten plastpåse som har ett blixtlås av plast. Han håller den över teskeden och öppnar den. Han håller väldigt försiktigt innehållet i påsen ner i skeden. Därefter plockar han upp några korn som fallit på bordet.

Sen skruvar han av locket på plastflaskan. Han håller upp skeden med pulver, håller ner vätska i den, ställer ner flaskan och tar tändaren som ligger på bordet. Han värmer med lågan från tändaren under skeden så att det vita pulvret löser sig i vätskan. Därefter lägger han ner tändaren och skeden och tar ut en bit bomull ur påsen.

Han lägger bomullen i skeden och låter den absorbera vätskan, tar han ut sprutan ur engångsförpackningen, sticker nålen in i bomullstussen och suger upp den vätska tussen har absorberat. Han tittar på sprutan. Trycker ut några droppar ur den och vänder han sig emot mig.

– Nå vilken arm vill du ha den i. Är du högerhänt.

Han väntar inte på svar han bara tar tag i min vänstra hand.

– Du får dra upp ärmen, eller ta av dig tröjan, vilket väljer du.

Jag säger inget, istället drar jag upp ärmen.

Han tar tag i under armen med vänsterhanden och tittar emot mitt armveck. Det ser ut som han tänker sätta i sprutan, men han ändrar sig. Läger ner sprutan på bordet och börjar ånyo att gräva i väskan. När han tar upp händerna håller den ena av dem i en livrem. Den lägger han runt min vänstra biceps och drar åt ganska ordentligt.

– Varför gör du så?

– Vänta ska du se när jag tar bort den, då djävlar!

Han tittar lite i armvecket, sticker in nålen, jag ryker till. Han drar ut den, prövar igen, verkar nöjd, sprutar in sprutans innehåll.

Jag märker ingenting, förutom ett lokalt tryck och en likaså lokal kyla. Men som han sagt, då han tar bort livremmen då kommer den stora lyckan. Det är som om jag svävar iväg, men är kvar på samma gång. Allt är så fantastiskt, så vackert, så underbart. Jag måste ha passerat direkt förbi sankte Per, direkt in i himmelriket.

Sen efter ett tag, jag vet inte hur länge, så är jag tillbaka på jorden. Jag mår fortfarande fantastiskt bra, men jag är på jorden, i min lägenhet. Det kan inte ha gått så lång tid, för han har inte ens hunnit lägga ner sprutan på bordet. Han sitter och tittar på mig med sprutan i handen. Han ser förväntansfull ut. Ja försöker beskriva för honom att jag äntligen sett himmelen, men haft turen att få komma tillbaka till jorden. Han ler och svarar:

– Jag vet, inget är som jungfrusilen.

AT Explorerer

- Kapten vi hittade inget där heller, förutom en del guld och eventuellt titan.
- Tog du med några prover?
- Nej.
- Kan det var värt att göra en djupare undersökning av det stället?
- Kanske, men om det bara är titan och guld, måste det ju vara ganska höga halter för att vara värt att ta hem, eller hur?
- Så är det, men vi kan inte resa härifrån förrän vi kan visa på att vi gjort en grundlig undersökning.
- Vill du att jag ska prover där eller ska vi åka runt och scanna?
- Det får du bestämma, det är du som är geolog. Om du tror att det kan finnas bättre ställen åker du runt annars tar du prover där ni var.

Carl mumlar något och de skiljs. På väg till kojén stöter Carl på Dean. Ingen av dem är särskilt bredaxlade, men då korridoren är trång är en av dem tvungen att ställa sig på tvären för att den andre ska kunna passera. Det blev Carl. Trots att de tillbringat många månader tillsammans på skeppet, växlades inte många ord emellan dem. De var inte på något sätt ovänner, men det ville sig bara inte. De gick kortfattat och rutinmässigt igenom dagens fynd med varandra. Carls redogörelse var åtminstone väldigt rutinmässig. Deans däremot var mer färggrann och livfull. Han trodde sig ha stött på något lovande.

- Åk dit ni med, ju fortare vi hittar nått desto snabbare kan vi ju åka hem.

Carl nickade utan att säga något. Efter middagen bad han kaptenen om tillåtelse att ändra sitt sök område. Vilken denne genast godkände. Resten av kvällen förflöt som vanligt. De tittar på ett par filmer innan sänggåendet. Dagen därpå började också som vanligt, med frukost, fysisk träning, lunch och förberedelser inför dagens rymdpromenad.

- Hur går det för er?

– Vi är på platsen nu kapten. John håller på startar upp spektralanalysatorn, var det något särskilt.

- Nä, jag var bara lite nyfiken. Men förresten, det är din kväll ikväll. Det vet du va? Vad vill du att vi ska ha till middag?

– Det spelar ingen roll. Men om jag ska välja något så tar jag väl räkcocktail först, sedan vet jag inte. Jo jag kan nog tänka mig rysk kålgryta, det är ju också en klassiker. Fast jag kan nog inte prata längre nu, måste hjälpa John.

Carl väntade till dess han hörde knäppet då intercomen stängdes av innan han böjde sig ner emot John. Som för att hjälpa honom. Det var dock överflödigt, för John hade redan aktiverat startsekvensen och det blå bakgrundsfältet i analysmoden syntes straxt på skärmen. Så fort han nuddat analys-iconen fylldes skärmen av olikfärgade staplar. Helt enormt, han hade aldrig sett något liknande. Att döma av Johns reaktion hade han inte det heller. John petade på skärmen igen och skalan justerades så att det syntes att staplarna var olika höga.

Den gråa stapeln för astat var långt över de 20 gram/ton som i rymdgruvsammanhang brukar anses vara brytvärd. Därutöver var det skyhöga staplar för både tantal och koppar, samt ganska hyfsade dito för germanium, bor, guld och titan. Carl skulle gärna ha skrikit av glädje, men det känns så meningslöst att skrika i rymden, det bara accentuerar den enorma ensamheten. Så han nöjde sig med att göra tummen upp emot John. Därpå tog han den bärbara analysatorn och började gå emot en liten klippformation. Han blev snart hindrad av att säkerhetslinan rullats ut till sitt yttersta. Han vände åter emot fordonet.

Skulle han byta till den stora rullen lina som satt på spolen under analysatorn, eller skulle dom ta fordonet. Ett tag tänkte han att han faktiskt skulle fråga John, men han ändrade sig snabbt. Han var ju trots allt den mest erfarne av dom och det förväntades av honom att han skulle ta dylika beslut ensam. Klarade han inte det skulle han aldrig kunna bli analyschef. Han valde fordonet. Dom skulle ju troligen bli tvungna att ta med sig några prover tillbaka. Och det skulle bli på tok för mycket att bära både stenar och analysatorn. Dessutom hade han ju den bängliga säkerhetslinan att tänka på. Först gjorde han ett snabbt svep med analysatorn över formationen. Den gav åter igen fullt likvärdiga utslag över hela ytan, vilket var ett synnerligen gott tecken. Det tydde på att inte bara halten utan även mängden malm var riklig. Därefter började han leta efter bitar som möjliga att slå bort med de verktyg som fanns att tillgå. När han väl bestämt sig för att bearbeta en spetsig del stor som en näve. Stod John beredd med verktygen. John började bearbeta berget, men Carl hejdade honom och gjorde en sista noggrannare kontroll med analysatorn tryckt emot berget. Spektrumet liknade fortfarande det spektrum som de tidigare såg på den stora skärmen. Sen, när han kände sig nöjd med analysen vände han sig emot John, för att han skulle förstå att det var dags för honom. Men John bara stod där och betrakta honom tillbaka. Han ser slö ut, tänkte Carl, fast det kan man ju aldrig veta i rymden eftersom anletsdragen helt döljs bakom det reflekterande glaset. Även fast Carl visste att han inte kunde se något annat än sin egen spegelbild tittade han emot den punkt på Johns glas bakom vilka han gissade att ögonen fanns. Samtidigt tog han ett steg åt höger vilket gjorde att de starka solstrålarna träffade Johns visir. Den bländande effekt var enorm och så plötslig att Carls avbländning inte hängde med. En kort stund såg han bara en massa färger som for omkring på näthinnan. Han hade tänkt säga något åt John, men ändrade sig och sa istället:

– Fan.

– Va?

Jag sa inget, blev bara så bländad av dig.

– Tackar, tackar.

– Ta det nu inte som en komplimang, jag menar bokstavligt talat.

Detta småtramsiga resonemang avbröts av kapten som undrade hur det gick för dom.

– Bra kapten, vi får fantastiska utslag på analysatorn. Jag tror att det finns chans att vi kan få bonus för det här.

– Toppen Carl, jag förstod nästan det för Dean sa precis samma sak.

– Gjorde han, menar du att han använde samma ord som mig eller samma innebörd?

– Har det någon betydelse eller?

– Nä jag var bara på lite tramshumör.

– Låter som du varit i rymden för länge.

– Jajamän, längtar hem som fan.

– Håller med, börjar tröttna till och med på räkcocktail. Men du, åter till arbetet. Dean och Ivan är väst om er invid koordinat W32N21. Vad tror du, kan det vara en mineralåder? Eller tror du att det är diffust spridd malm?

– Vet inte, ska vi göra en svepning med bilen kanske?

– Givetvis. Säg till när ni börjar så kopplar jag upp mig också.

Carl nickar åt John, som nickar tillbaka. Ingen av dom har någon större lust att säga något för dom har inte hört chefen stänga av sin intercom. John tar fram några provlådor ur stuvutrymmet under vindrutan.

Mönstret på skärmen varierar ganska kraftigt under färden, men det upphör aldrig att var höga värden. Då och då hör de uppmuntrande utrop från chefen, såsom:

– Kör emot gropen där, eller: den där formationen verkar spännande.

När de närmar sig moderskeppet minskar dock plötsligt staplarna kraftigt från helt fantastiska värden till värden som närmast likna dem för gråberg.

De firar lite på kvällen, med att dricka var sin förpackning med något som kallades "space champagne". Den smakar nu inte som champagne och den är helt utan alkohol, men trots allt var det ganska omtyckt. Carl hade en gång fått pröva ett glass på en rymdmässa i Houston. Då hemma på jorden alltså hade det smakat helt vedervärdigt. Chefen berättade att koordinatören på huvudkontoret hade låtit väldigt upphetsad när han fick analysresultaten. Koordinatören hade kontaktat honom igen bara någon timme senare och beordrat dom att göra en estimering av det totala malminnehållet och fjärranalys av kometens flyttbarhet.

När chefen berättade det senare såg han emellertid betydligt allvarligare ut. Carl förstod givetvis varför. Att lyfta från en liten himlakropp, med ett rymdskepp är alltid riskfyllt, men att cirkla runt det på låg höjd är än mer riskfyllt. Alla visste det, några av dom kände till och med någon i besättningen på systerskeppet "Vintage explorer" som störtat när det gjorde det dom snart skulle göra. Haverikommissionen hade gissat att skeppet hamnat för nära kometsvansen och detta dessutom i en alldeles för flack vinkel. Men man vet ju inte, kanske var det något annat. Ingen hade sett resterna av skeppet. Kommissionen hade bara den inspelade kommunikationen i cockpiten att gå på. Dom lyfter redan samma kväll. Inte för att det var kväll på riktigt. Det var faktiskt så att det aldrig var kväll på den här kometen. Men de kallade det så, för att ha något att gå på. Man brukar göra så inom bolaget. Man går efter dygnsrytmen på huvudkontoret i Boston. Nåväl, Carl och John fick i alla fall så bråttom att de inte hann analysera proverna. Det vore ju inte heller möjligt eftersom all kraft behövdes för startproceduren och den kunde definitivt inte slösas på analysmaskinen. Under tiden han höll på att gå igenom lastsäkringarna i det förliga förrådet, funderade han lite över dagen. Han hade det som en rutin att gå igenom dagens händelser. Inte för att det spelade någon roll, utan för att trycka ner alla andra tankar. Tankar på sånt som han längtade efter som hemmet, öl, och barnen. Än viktigare var det att trycka ner otrevliga tankar på sånt som han var orolig för, som om han skulle överleva resan. Han försökte minnas vad han gjorde av proverna. Låg dom kvar i bilens stuvfack eller la han dom i materialslussen. Om dom låg kvar i stuvfacket, var dom i så fall startsäkrade. Han måste komma ihåg att kolla det, om han hann med det. Det gjorde han emellertid inte, eller då så glömde han bort det. Men skeppet lyfte utan komplikationer, trots den och kanske många andra små missar från var och en i besättningen. Dom satt alla fem i sina respektive stolar i cockpiten och höll tummarna. Carl såg att John till och med höll tummarna bokstavigt. Så hade han nog aldrig gjort tidigare. Inte vad Carl kunde minnas i alla fall. Den relativa höjdmätaren tickade uppåt i ett jämnt, men accelererande tempo. När skeppet låg på en satellitbana runt kometen växlade chefen över så att den stora skärmen visade analysdata istället för färddata. Deras omloppstid var ungefär tio minuter. Varje varv visade på ungefär samma mönster. Den främre delen, set i dess färdriktning, hade värden som tydde på enorma halter av olika mineraler, emedan den bakre delen var död som gråberg. Efter några varv växlade chefen så att den stora skärmen visade GEOscan-kameran parallellt med analysdata. Då blev det men ens tydligt hur kometen liksom bestod av två tydligt avgränsade delar. Den ena, den bakre, var som sagt död mineralologiskt sett emedan den främre var i högsta grad levande. Dean som hade till uppgift att studera bilderna från värmekameran, föreföll plötsligt vakna ur någon slags koma, för han sa:

– Chefen kolla på värmebilden här i snittet, det är jättevarmt där. Det är nästan rött.

Chefen växlade över så att även värmekameran syntes på den stora skärmen.

Därefter bläddrade han i filerna till dess att delningslinjen syntes med alla tre verktygen samtidigt. I bilderna från värmekameran syntes linjen nästan ännu tydligare än med de andra instrumenten. Det var som ett rött streck. Rött betydde med inställningarna i programmet att det var nära noll grader varmt där.

Vilket ju är en enorm skillnad mot omgivningen som givetvis var ungefär lika kall som all annan död materia i rymden, alltså nära den absoluta nollpunkten. Carl tittade på Dean, som för att han skulle förstå att han borde förklara vad det innebar. Visserligen var Carl också rymdgeolog, men Dean var ett par strå vassare. Chefen tittade också på Dean, men han chefen, behövde inte skämmas för att han inte visste, eftersom han aldrig hade gått en enda kurs i rymdgeologi. Han skämdes så lite att han till och med frågade Dean om vad det var dom såg. Det såg ut som om Dean njöt av att bli tillfrågad. Han dröjde lite med svaret, men det syntes att han visste det:

– Det betyder att kometen består av två delar. Två mindre himlakroppar som slagits samman, men inte fusionerat fullständigt. Dom ligger och gnids emot varandra och det vi ser är friktionsvärme.

– Fan också tänkte Carl, självklart. Det borde jag ju kunnat räkna ut själv. Jag tänkte ju det till och med.

Chefen nickar nöjt. Därefter vänder han sig till John:

– Hur går det, ser du några isbitar?

– Ja massor, men vi håller undan.

– Bra, vi tar ner skeppet igen.

Carl, kan du redigera ihop en fil med data från alla tre instrumenten och skicka den till Boston?

– Visst boss, nu på en gång?

– Nej, nu ska vi ju landa. Du måste ju hålla koll på ställen.

– Fan, tänkte Carl återigen. Det är klart att jag vet mina rutiner. Måste han få det att låta som om jag inte fattar någonting.

Landningen gick ganska bra och allt föreföll ännu vara funktionsdugligt. Alla gick och la sig utom Carl som färdigställde en snabb rapport till Boston.

Det föreföll som om Carl var den första som vaknade. På den stora skärmen i cockpiten syntes ett meddelande från Boston. Han begärde att få se det, men datorrösten förkunnade att det var sänt till chefen och bara fick öppnas av honom.

Carl var tidig, men han var så ivrig att han knappt kunde bärga sig från att väcka chefen. För att ha något att distrahera sig med beställde han fram frukostpåsarna. På luncherna och middagarna brukade alla alltid äta samma sak, men till frukosten fick alla önska vad de ville. Eller rättare sagt, var och en fick önska den dagen då de provianterade. Vilket gjorde att Carl alltid åt fruktyoghurt, emedan John var tvungen att äta en slemmig röra som kallades gröt.

Chefen smusslade inte med meddelandet utan han öppnade det på skärmen i mässen, under tiden som alla satt och drack sin frukost.

Meddelandet var en order. Vi skulle separera kometens båda halvor och dra den främre delen till jorden. Innan dom kom in i atmosfären skulle den sprängas ytterligare så att varje block fick en lämplig storlek för att överleva inbromsningen emot jorden utan att orsaka alltför stora vågor vid landningen i havet. Allt detta med sprängningen till mindre delar och inriktningen av delarna emot Atlanten var väl beprövat och mer eller mindre rutin för vissa i besättningen. Allra mest för Dean och chefen. Det där med separeringen däremot hade Carl aldrig tidigare hört talas om. Inte för att det i sig vore märkvärdigt, men det skulle trots allt något nytt för honom.

Ingen av männen i besättning hade något direkt att anmärka på ordern. Det var ju ganska väntat. Trots allt var det ju vad uppdraget gick ut på. Den första som kommenterade ordern var Ivan:

– Skönt då får vi komma hem!

Dean höll med. Det gjorde Carl också fast han sa inget.

Dean, Carl och Ivan fick i uppdrag att genomföra sprängningen. Planeringen gick till precis som den brukar göra vi dylika sprängningar.

Dean exporterade data från GEOscan-kameran till sprängningsprogrammet. Programmet ritade upp kometen som en FEM-model. Därefter räknade det ut lämpliga mängder sprängmedel och punkter för borrhålen. De dockade på borrhålen på rymdbilarna och förberedde avfärd, åt lunch och åkte. Inget särskilt hände, allt gick enligt planerna. Ett par dygn senare sprängde de, med lyckat resultat, isär den i två halvkor. De fäste bogserfästena utan problem och drog iväg bumlingen. På lämpligt avstånd från jorden och vid en lämplig tidpunkt sprängde de den ytterligare så kometen nu bestod av bitar som var mindre än personbilar. Alla större bitar fick en bana som stämde med beräkningarna. Småbitarna behövde de inte bry sig om. Vad de däremot brydde sig väldigt mycket om var att John blev sjuk. Han hade inte gjort något särskilt och han hade inte varit sjuk tidigare. Han bara låg alldeles orörlig. Det var Carl som fann honom. Som tur var tittade han igenom sikrutran innan han gick in i intaget. Han skulle slentrianmässigt öppna slussen, då han såg John ligga på golvet. Precis som han lärt sig, lät han bli att öppna, istället ropar han på John, inget svar. Han ropade igen, ännu inget svar. Han kallade på chefen. Chefen kom och ställde sig bredvid honom och tittade in. Luftrycksmätaren vid sidan om slussen visade på normala värden. Men ingen av dem vågar chansa på att den stämmer. Förresten skulle det ju kunna finnas något annat därinne. Kanske en bakterie eller nått. De diskuterade ganska upphetsat olika möjliga lösningar. Resten av besättningen anslöt. Men ingen propsade på att de skulle öppna och höra hur det var med John. Alla visste att ingen skulle göra det för dem heller. Det var en viktig del av rymduppdraget. Detta att uppdraget går före individen. Hela gruppen går före en medlem och man aldrig får riskera alla för att rädda en. Carl föreslog att de skulle titta sig runt i rummet med hjälp av kamerorna på rymdbilarna. Chefen tyckte att det var en bra idé och så blev det. Det syntes inget särskilt. Rummet upptogs till största delen av rymdbilarna. Bredvid luftslussen fanns ett arbetsbord och jämte det stod mineralanalyseringsmaskinen. På bordet låg en av provkartongerna. Den var öppnad. Provet i sig syntes dock ingenstans. Förmodligen låg det i analysmaskinen. Dean gav datorn i kommando att visa resultaten från analysen. Ett antal staplar som liknade de tidigare, dök upp på skärmen.

– För helvete vi måste ju hjälpa killen. Det var Ivan som sa det. Han fortsatte:

– Jag kan gå in.

Chefen skakade på huvudet:

– Vi måste först ta reda på om det är något farligt där inne, det vet du.

– Okej, men skynda er då.

Dom gjorde en biologisk analys, som inte gav något. Övriga analyser sa heller inget. Förutom att rummet var radioaktivt. Det var inte så särskilt radioaktivt, bara något högre än allmän bakgrundstrålning. Dom gjorde en förnyad spektralanalys, men resultatet var detsamma. Det fanns en del uran men inte i några märkvärdiga mängder.

Ivan såg väldigt irriterad ut, han lät irriterad också när han sa:

– För helvete, det rimligaste är väl att han bara fått en vanlig hjärtinfarkt. Då måste han ju ha hjälp fort.

Ivan hämtade hjärt-/lungmaskinen och gick in i slussen. Han tog de få stegen fram till John och rörde vid honom. Ingen reaktion. Ivan skakade honom. John reagerade inte. Ivan kände på pulsen. Han fann ingen.

– Död, han är död. I alla fall har han ingen puls.

– Men kom ut då, kom ut fort. Det var chefen som sa det.

– Ser du något, luktar det nått eller så. Frågade Dean.

– Nä, inte ett smack. Jo föresten provluckan är öppen till mineralanalyseringsmaskinen. Han gick emot den.

– Rör den inte, chefen röt. Kom ut för helvete.

Han drog hastigt tillbaka handen. Kanske hade han rört vid det pulveriserade mineralet som borde ligga därinne, kanske inte. Ivan går, trots chefens order, ganska lugn emot slussen och går in genom den yttre dörren. Dörren stängs och han går emot den andra dörren. Då faller han ner på durken. Han skakar i kramper, håller om magen. Sen kanske en minut senare, upphör alla rörelser. Ingen av dom övriga visar någon som helst lust att gå in och hjälpa honom. För övrigt hade chefen aldrig tillåtit det. Istället anropar chefen koordinatören.

– Vad vill du?

– Det har skett en katastrof.

Chefen darrade på rösten. Det borde ha hörts ända till jorden att han var uppskakad. Konstigt att han lät så samlad som han gjorde ändå, tänkte Carl. Själv hade han tänkt säga något till Dean, men han hade överhuvudtaget inte lyckats få fram orden. Tur var väl det kanske, tröstade han sig med, för det var ändå inget vettigt. Och det kanske borde vara det, för allt dom sa skulle definitivt gås igenom av arbetsolycksfallsutredarna.

– Vad har skeppet havererat?

– Nej, men en besättningsman är död och en annan är kanske död.

– Vad har hänt?

– Vi vet inte, vi fann John död i garaget för mindre än en halvtimme sedan.

– Varför då?

Chefen svarade inte på den frågan. Hur fan ska man svara, tänkte Carl. Frågade han varför vi fann honom eller varför han var död. Men det är klart, det är väl inte så lätt att ställa de rätta frågorna i ett sånt här läge. Chefen fortsatte på ett lite annat spår. Det lät lite som han försökte förekomma arbetsolycksfallsutredningen:

– Vi gjorde alla mätningar.

– Jaha, vad hände sedan då?

– Ivan krävde att få gå in och hjälpa honom.

– Och då gjorde du det?

Chefen tvekade, kanske var det spelat, sedan svarade han ganska skamset:

– Ja.

– Men det är ju mot rutinerna, har du inte läst rutinerna.

Carl såg hur Chefens ögon drog ihop sig. Antagligen gjorde hans det också. Hjärtat bultade i alla fall än värre. Skulle chefen visa sin ilska och därmed riskera att få sitt tillstånd indraget? Nej han behöll sitt spelade lugn.

– Jag är ledsn, men han insisterade och vi kunde som sagt inte se något på mätningarna, han kunde ju ha fått en vanlig hjärtinfarkt. Det vore väl ändå det troligaste.

– Men var är det som hänt då tror ni?

– Vet inte.

– Okej jag ser till att vi plockar ner alla data och sätter ett team på att analysera dom. Vi håller linjen öppen hela tiden nu.

Carl hade läst om teamen, de brukade vara snabba. Kanske skulle det inte dröja mer än ett par timmar. Flera timmar, tänkte han sen, ska Ivan ligga där i flera timmar och kanske lida. Carl står som förlamad. Finns det något han borde göra, han kommer inte på något. Varken Dean eller chefen gör heller någon ansats att göra något.

Dom står sådär som stenstoder i kanske en halvtimme, kanske mer. Ibland säger koordinatören något. Chefen svarar fåordigt.

Företagets Vd dyker upp på skärmen. Det ser ut som en presskonferens. Chefen begär att ljudvolymen ska höjas. Vd:n säger något om en tragisk olycka. En bild på först John sedan Ivan dyker upp på skärmen. Därefter visas bilder på garaget. Vd:n kommer tillbaka i bild. Han frågar något. Det låter som om frågan är riktad till chefen. Det verkar inte som om chefen förstått det. Vd:n frågar igen. Dean petar honom lite diskret i sidan. Chefens ansikte dyker upp i rutan.

Nu hörs Vd:ns fråga tydligt:

– Hur mår ni?

Typiskt, den enda gång man syns ute i etern då måste man svara på en sån fånig fråga, tänkte Carl. Vad fan tror han? Chefen lät dock ganska samlad när han svarade:

– Fysiskt mår vi bra, men vi är väldigt oroliga.

– Va inte oroliga, vi gör allt vad vi kan för att hjälpa er.

Sedan visades en stillbild av deras rymdskepp och därefter syntes en nyhetsspeaker i rutan.

Bara en kanske tio minuter senare dyker en av företagets kändaste forskare upp. Han ser väldigt bekymrad ut.

– Frank jag har dåliga nyheter, mycket dåliga nyheter.

Frank, Carl hade nästan glömt bort att chefen hette Frank. Han hade aldrig kallat honom något annat än chefen eller kapten och det gjorde ingen av de andra heller.

– Låt höra.

– Frank, det är helt otroligt men vi gick igenom era spektrum. De var ju fantastiskt bra föresten. Först hittade vi inget förutom det som ni redan rapporterat. Fast vi kom på att det var konstigt att det var så låga halter av uran. Det borde ju vara mer i den här sortens mineralkombination. Vi drog mer eller mindre en rövare och la in spektraldata för plutonium.

Han tystnade, som för att det skulle sjunka in. Carl förstod mycket väl att han antydde att dom hittat plutonium i mineralpulvret. Plutonium, det borde vara omöjligt, det förekommer ju aldrig naturligt. Men tja vad vet vi om vad denna komet varit med om. Är det plutonium i stoftet är det ju inte så konstigt om är döda. Så giftigt som det är. Tur att de inte gått in i så fall och tur att det finns en luftsluss emellan dom.

Ingen på skeppet sa emellertid något, så experten fortsatte.

– Ni vet ju också att såvitt vi hittills trott, förekommer det inte naturligt. På det sättet är ju det här en sensation, men tyvärr av det mindre roliga slaget. Ni vet väl också hur giftigt det är. Att man skulle kunna förgifta hela världshavet med en ganska liten mängd, bara man lyckades sprida det. Om man nu kan använda begreppet lyckas i det sammanhanget. Han var fortfarande ganska lugn. Men nu kom Vd:n in i bild. Han var inte lugn, han nästan skrek:

– För helvete, ni får under inga omständigheter ta ner meteoritdelarna på jorden.

Chefen tvekade en ganska lång stund. När han öppnade munnen, var det som om han stammade:

– Men vi har ju redan riktat in dom. Vi kan ju inte ändra det nu. Det sköts ju av jordens dragningskraft.

– Helvete, vi måste stoppa dom, vi måste få dom att brinna upp. Vi tar ju för fan död på hela Atlanten.

– Men vad ska vi göra åt det då? Kan man inte skicka upp stridsflyg som skjuter dom i småbitar. Nu stammade han inte längre, nu lät han bara förbannad.

Vd:n svarade inte, istället vände han sig emot någon som inte syntes i bild och skrek:

– Se till att dom skickar iväg varenda stridsflygplan som finns omedelbart.

Försvaret hann faktiskt skjuta sönder flera av klumparna till så små bitar att de helt brann upp, men dessvärre inte tillräckligt många.

Hundliv

Här ligger jag hela dagarna. Fången i detta illaluktande utrymme. Dessutom är det så många hemska ljud, som det där som dunkar hela tiden. Att dom står ut. Om jag bara nådde dit upp så skulle jag bita sönder den där grejen på en gång. Undrar vad det är för något. Varför snurrar det runt och låter hela tiden, vad har dom den till? Jag har försökt få dom att förstå, men dom lyssnar inte.

Någon kommer i trappan. Det är tiken. Det låter som hon kämpar mer än vanligt. Hon har kött med sig. Det är en massa andra lukter också. Fast det är mest sånt som växer. Hon har inte med sig någon mat till mig, men kanske kan jag få lite av köttet om jag stryker mig hårt mot henne. Jag kanske ska stå och vänta på henne i dörren. Nä, det har jag ingen lust med.

Nu kommer hon in. Jag måste väl gå ditt och verka glad annars får jag väl ingen mat. Måste hon låta sådär hemskt, hon vill nog att jag ska vara gullig emot henne. Ska jag kanske slicka henne på nosen. Men det är ju så äckligt, för hon luktar så illa.

Åhh vad jag vill härifrån. Bort ifrån alla hemska ljud och ifrån henne. Tänk att bara få slippa hennes hemska lukt. Kanske ska jag äta upp henne först. Undrar om hon skulle vara god? Godare än det dom ger mig att äta i alla fall. Det vore ju färskt kött. Först skulle jag nog äta hennes bakben, eller kanske frambenen. Fast jag skulle nog inte rå på henne. Får nog satsa på något mindre. En unge kanske, dom ser saftiga och goda ut. Dom luktar gott också, friskt och köttigt. Dom luktar som om dom vill bli uppättna. Skinnen verkar dessutom mycket lättare att bita igenom. Ungarna verkar överhuvudtaget mer lättuggade. Deras små ben skulle jag säkert kunna krossa med mina käkar.

Hon brydde sig knappt om mig ens, trots att jag kom fram och fjäskade. Jag har varit instängd här hela dagen och sen har hon inte ens tid att bry sig om mig när hon kommer. Varför har dom mig egentligen? Kanske tänker dom äta upp mig? Vad jag vill härifrån, träffa andra, inte vara så ensam. Kan hon inte ta ut mig snart, så att jag åtminstone får lukta lite på några andra. Kanske den stora med den spetsiga lukten eller tänk om jag träffar henne. Hon som bor i det där huset som luktar trä. Den underbara som doftar som den underbaraste av köttbitar. Hon gillar mig, det känner jag. När hon känner min lukt kommer den där underbara doften som betyder att hon gillar mig. Borde jag kanske hämta det där som dom binder mig med så att hon förstår att jag vill ut. Jag gör det, jag lämnar den här goa platsen och går dit där snöret är. Där uppe, dit jag inte når, där ligger det. Förr låg det ju därnere, dit jag nådde. Vad besvärliga dom är, bäst jag säger det till henne. Hon verkar inte märka något, hon bara fortsätter med vad hon nu gör. Bäst att låta högre, ska jag låta arg, eller ska jag gny. Jag skulle vilja skrika för allt jag är värd. Men då får jag väl stryk. Så går det när man är fången bland dom här. Om man inte är lydig får man stryk. I värsta fall blir man dödad. Underkasta dig eller dö. Om jag ändå vore fri med henne. Vi skulle fly ut i skogarna. Bygga ett eget bo. Vi skulle få barn som vi skulle sköta precis som vi ville.

Äntligen, nu tänker hon gå ut med mig, den lukten är i alla fall ganska god, för att komma ifrån henne. Hoppas hon tar mig till hennes hus, eller kanske ner emot vattnet. Det brukar hon göra ibland. Tänk om hon tog mig till vattnet. Sedan skulle hon ta med mig på den där grejen som leder över vattnet. Dit där hon brukar släppa mig fri. Tänk om hon vore där också. Tänk om hon vore fri också. Då skulle vi sticka tillsammans. Men det är ju så kallt och hon tar mig nog bara dit hon brukar ta mig. Dit där jag får vänta utanför och en massa främmande typer kommer fram och tar på mig.

Ja, hon tar på den där tjocka extra pälsen, då ska vi nog gå långt. Det betyder nog antingen ner emot vattnet eller emot hennes hus.

Usch, det är kallt och fötterna fryser redan nu. Kan hon inte börja gå snart. Varför tar hon en sån där hemsk sak i munnen och varför eldar hon på den. Det luktar ju hemskt, känner hon inte det? Hon tvekar lite men det bär emot hennes hus. Snart, snart är vi där. Om hon bara inte gick så sakta. Jag vill springa, men det gör ju så ont i halsen då av det där hemska fångslet. Men vänta, hon har gått här nyligen. Och där borta, bredvid där den lilla svarta har bajsat, där har hon kissat.

Mmm, denna ljuvliga doft. Det luktar som om hon är glad. Men vänta, det luktar någonting annat. Någonting bittert och surt på samma gång. Det luktar som om hon.... Det får bara inte vara sant, men det luktar faktiskt så. Jag måste få veta bara hon inte viker av nu. Bara vi kommer till hennes hus. Nej, det känns tydligt ända hit. Hon är med barn, hon har varit med någon annan. Jag orkar inte se henne nu. Hon min älskade har svikit mig. Åhh, detta hemska liv. Deras vidriga lukter, denna hemska hårda mat som dom ger mig och allt detta då. Jag står inte ut. Låt dom döda mig, så att det går över. Jag ska bita någon av dom. Då kommer dom låta mig dö. Den första lilla smaskiga av dom som jag ser, ska jag bita i. Jag ska bita den på nosen, så att jag slipper få munnen full av allt det där som dom har utanpå pälsen. Där är en liten smaskig en, den brukar klappa mig. Den har luktat mig, nu kommer den. Hon som håller mig måste ha luktat också för hon stannar. Jag tror faktiskt att det är halt där hon står. Om jag springer allt vad jag kan nu, kommer hon att kanske att falla. Det vore kul och då släpper hon mig nog. Sen ska jag springa emot den där lilla smaskiga. Fast jag ska vifta med svansen och prata glatt, så att hon inte blir rädd. Sen får jag äntligen smaka färskt kött som jag jagat själv. Och kanske, så får jag dö. Bara ett kraftigt språng nu.

Rutiner

Louise vaknar som vanligt några minuter innan sju, utan att först veta om huruvida hon verkligen har vaknat eller inte. Långsamt glider drömmen över till ett halvvaket tillstånd, i vilket den blandas med nya intryck utifrån. Motvilligt beordrar hennes hjärna ögonlocken att öppna sig och med ens återstår endast fragment av drömvärlden i minnet. Drömmen föreföll ha handlat om en hund. Hon som aldrig haft någon hund och inte ville ha någon heller. Konstigt att hundar så ofta figurerade i hennes drömmar, trots att hon aldrig varit någon hundmänniska. Tvärtom har hon alltid ogillat hundar. Det kanske började med att den där svarta hunden som bodde tvärs över gatan jagade henne. Hon hinner ligga vaken i lugn och ro i ett par minuter innan klockradion klickar till och ett hemskt oväsen strömmar ur den. Det är ett av styckena som tävlade i den senaste melodifestivalen. Det är ett ganska bra stycke egentligen, det är bara klockradion som gör det orättvisa. Kunde hon göra något åt den eller skulle hon rent av köpa en bättre. Detta hade varit föremål för många funderingar, nästan varje vardagsmorgon. Funderingarna hade säker pågått i flera år. Hans hade aldrig brytt sig om klockradion trots att han var så intresserad av teknikprylar. Han behövde ju aldrig höra den, eftersom han brukade gå upp långt innan henne.

Det är nog kallt, i varje fall är det kallt i rummet. Den enda del av kroppen som inte ligger skyddad under det tjocka täcket är ansiktet och kylan på kinderna. Det är nog till och med lite svalare om kinderna än vanligt. Försiktigt prövar hon att sträcka ut det vänstra benet så att foten hamnar utanför täcket. Ja, det är kallt. Men hon behöver inte ta hand om Frida, så hon kan faktiskt ligga en stund till. Fast jag har lovat mig själv att jag ska vara extra tidig på jobbet dom veckor då jag inte har henne, tänker hon. Men idag är det kallt ute, det blir lättare i vår. Föresten har jag inget tidigt möte idag, så varför inte passa på lite, åtminstone ett par snooze-ningar. Hon sträcker sig emot klockradion och trevar efter den stora knappen på ovansidan. Hon hinner glida in i halvdvala igen, förmodligen lagom till att radion återigen sätter igång och väsnas. Typiskt, nu är jag ännu tröttare än första gången jag vaknade. Så här trött borde jag väl inte vara. Det var väl till och med så att jag la mig tidigare än vanligt igår. Bara för att jag skulle komma tidigare till jobbet idag. Jag skulle ju komma tidigare än de andra i rummet. Sen skulle jag sitta där och jobba när de kom. Jag skulle redan ha arbetat undan resten av det ärende jag slutade gårdagen med. Var det inte så att jag till och med lovat mig själv att inte hålla på och snooza denna morgon. Okej, nu tar jag tag i det. Förresten är det ändå inte så skönt att ligga kvar, för det gör ont i urinblåsan. Hon reser sig resolut och skyndar in på toaletten.

Egentligen är det nog lite väl kallt för att ställa sig i duschen såhär direkt. Behöver jag inte något värmande först. Men jag brukar ju duscha först för att sedan sitta och värma mig med kaffet och cigaretten. Dessutom är jag visst extra kissnödig idag. Det brukar jag vara när det känns såhär i urinblåsan. En lätt, men inte obehaglig, smärta när trycket minskar i urinblåsan.

Golvet i badrummet är kallt. Hon försöker med tårna nå den lilla matta som ligger framför handfatet, men misslyckas. Istället sitter hon med enbart hämlarna emot de kalla klinkersplattorna. Hon reser sig från toaletten, studerar färgen på urinen samtidigt som hon sträcker sig ner emot spolknappen. Eftersom det känns så kallt skyndar hon sig att fälla ner toalettlocket och dra av sig trosorna och lägga dom i tvättkorgen. Därefter går hon direkt in i duschen utan att först kontrollera sitt ansikte i spegeln. Hon tröstade sig med att det inte kändes som om det kommit några nya finnar och hon skulle ju ändå sminka sig senare. Innan hon stiger in i duschkabinen sträcker hon in armen och lyfter upp hävarmen på vredet så att vattnet börjar rinna. Sen håller hon handen under strålen för att känna när det börjar komma varmt vatten.

Därefter vrider hon vredet en aning åt höger så att vattnet blir lite varmare än vanligt, för att sedan stiga in bakom draperiet. Först låter hon vattnet träffa huvudet, sen häktar hon av munstycket och riktar strålen emot ansiktet. Därefter för hon munstycket längs kroppen. När det är klart häktar hon fast munstycket igen och ställer sig med ryggen emot strålen. Därpå smörjer hon i håret med schampo och huden med tvål. Tvålen applicerar hon med den rosa badsvampen. Efter att hon noggrant sköljt bort schampot och tvålen drar hon ifrån duschdraperiet. Den kalla luften från badrummet strömmar in, så hon skyndar sig att ta den stora blå badhandduken. Efter den första frotteringen går hon ut och ställer sig på mattan, varefter hon byter till den torra gröna badhandduken. Den sveper hon hårt runt kroppen. Runt håret sveper hon en likadan handduk likt en turban runt huvudet. När detta är klart går hon till köket och kaffebryggaren. Hon öppnar skåpet ovanför kylskåpet och tar ut förpackningen med kaffefilter och ställer den invid kaffebryggaren. Håller fast den med vänsterhanden och öppnas dess lock med högerhanden. Sedan släpper hon vänsterhanden och tar ett filter, precis som vanligt. Hon lägger filtret på bänken, stänger behållarens lock och ställer tillbaka förpackningen. Varpå hon viker ut kaffebryggarens filterbehållare och sätter i filtret. Innan hon sätter i filtret viker hon in papperssömmen i filtrets botten för att filtret ska sitta bättre. När filtret sitter i behållaren sprider hon ut det med fingrarna på högerhanden. Samma mönster upprepas på ungefär samma sätt med kaffeburken. Fast den står till vänster på andra hyllan i kylskåpet. Hon mäter upp fyra strukna mått med kaffe. Slutligen vrider hon upp hävarmen på engreppsblendaren och vrider vredet helt åt höger. När vattnet runnit en stund faller hon med ett tryck med tummen bak på kannans lock upp detsamma och låter vattnet rinna ner i kannan. Efter att vattnet nått vad som förefaller vara det tredje strecket ställer hon kannan på den rostfria diskbänken. Detta för att kontrollera om vattnet når upp till eller över det tredje strecket. För att kunna genomföra kontrollen på ett korrekt sätt böjer hon sig ner så att ögonen kommer i jämnhöjd med kannan. Nej, vattnet når flera millimeter över strecket. Hon tömmer ut lite och kontrollerar igen. Vattnet når ännu någon millimeter över strecket, men det kanske kan duga. Ja det får duga bestämmer hon och sålunda håller hon i vattnet i avsedd behållare på kaffebryggaren. Hon trycker på strömbrytaren på kaffebryggaren och kontrollerar att den lilla lampan, innanför det orange halvtransparenta glaset på strömbrytaren, lyser. Innan hon går vidare med nästa moment väntar hon till dess att det börjar ljuda ur kaffebryggarens inre. Då går hon emot skåpet med kaffekoppar och tar fram favoritkoppen. Hon hade förvisso flera favoritkoppar, men det här är favoritkoppen för morgonkaffet. Detta främst för att den är större än de andra och dessutom är den ganska lätt. Slutligen är den lite vidare upptill, vilket gör att kaffet svalnar lite fortare. Hon noterar att lagret med morgonfavoritkaffekoppar håller på att sina, då är det snart dags att sätta igång diskmaskinen. Konstigt, det brukar jag ju först behöva göra på onsdagarna, de veckor jag inte har Frida. Nåja jag kanske har råkat dricka mitt kvällskaffe ur en morgonkaffemugg någon dag. Hur som helst har jag ingen lust att fundera mer på det och kanske komma ur gängorna. Hon fortsätter proceduren med att ställa koppen invid spisen. När den står på sin vanliga plats går hon till kylskåpet och tar fram mjölkpaketet. Det står på samma hylla som burken med kaffe, men till höger om den. Hon böjer sig ner när hon håller för att ordentligt kunna se den punkt som utgör nivåmarkeringen för mjölk. När mjölken blivit inställd igen, hämtar hon en köksstol och sätter sig invid koppen. Lagom till att hon förberett för tändandet av cigaretten, genom att lägga en cigarett och tändaren invid koppen, hör hon hur kaffebryggaren börjar fnysa. Vilket är signalen för att kaffet är klart. När kaffet är upphällt tänder hon cigaretten och lutar sig tillbaka.

I det första blosset tar hon i lite extra för att verkligen få fyr på cigaretten, därefter röker hon avslappnat. Hon njuter av att nikotinets lugnande verkan kommer så märkbart. Det är det bästa med den första cigaretten på morgonen, detta att effekten av nikotinet blir så påtaglig. När hon tagit fyra bloss, tar hon den första lilla klunken av kaffet. Det smakar bra, likväl som cigaretten. När glöden är en centimeter från den beiga delen av papperet fimpas hon den och går fram till TV:n. Den står på den lilla byrån i ett av kökets hörn. Hon trycker in strömbrytaren och tar fjärrkontrollen. Därefter går hon tillbaka till stolen och trycker på den knapp som är märkt med en fyra. Samtidigt som hon riktar spetsen på fjärrkontrollen emot TV:n. Hon knäpper på precis lagom för att se hur en man pekar på en karta över Sverige. Hon noterar, innan hon hör honom säga det, att det är minusgrader i hela landet. Över Stockholm, där hon bor, står det ”-10”. Hon ryser lite och sträcker sig efter cigarettpaketet. Under tiden som hon röker denna andra cigarett brukar hon som regel fundera på Frida. Hade han väkt henne ännu? När hon hade henne brukade hon väcka Frida efter det att hon druckit upp kaffet, torkat håret, sminkat och klätt på sig, men Hans började ju betydligt tidigare än henne. Även om han brukade komma senare till jobbet de veckor då det var hans tur. När hon hade Frida brukade hon spara tid genom att bara ta en cigarett på morgonen. Det var nog därför som hon tänkte på Frida när hon rökte den andra. Det var inte bara för att vinna tid som hon bara rökte en cigarett då hon hade Frida. Det var faktiskt även för att bespara Frida från lite av rökluften när hon åt frukost. Under tiden som hon sitter där och funderar över detta får hon en känsla av att något är fel. Det är något hon glömt. Något som hon bara inte fick glömma. Kunde det vara tvätten kanske. Hade hon tvättat igår kväll, men glömt att ta ur tvätten ur torkskåpet. Nej, det kändes inte så. Förresten brukar hon ju tvätta på onsdagar samtidigt som hon kör diskmaskinen. Hon brukar ju ha en stående tvättid på onsdagskvällarna, de veckor hon inte har Frida. Men för säkerhetsskull lägger hon ner den halvökta cigaretten i askkoppen och går till kylskåpsdörren för att kontrollera. Det kunde ju vara så att någon annan tagit hennes vanliga tid, så att hon varit tvungen att välja gårdagskvällen. Hon tittar på almanackan och därefter kontrollerar hon, genom att titta på datumrutan på armbandsuret, vilket datum det är. Det är den tjugoförsta, vilket betyder att vi är i vecka åtta, vilket i sin tur betyder att det är en jämn vecka. Vilket i sin tur betyder, herregud, det är ju jämna veckor som hon har Frida. Hade hon bytt vecka med Hans? Nä, det hade hon inget minne av. Dessutom hade hon skrivit att hon skulle gå med Frida till tandläkaren i eftermiddag. Det hade hon väl aldrig gjort om det var Hans vecka. Hur kan detta vara möjligt? Det måste vara något fel. Hon måste ha bytt med Hans i alla fall. Vad gjorde hon igår? Nej, hon hade ju hämtat henne från dagiset, ja det hade hon. Sen måste hon väl ha dragit henne till bilen och lyft in henne i barnstolen. Nu minns hon tydligt hur det var. Visst hade hon lyft in henne i barnstolen. Men varför var hon inte här? Hon måste ha somnat i bilen. Ja visst gjorde hon det. Varför tog hon inte ut henne ur bilen? Hon måste ha glömt det, varför? Var det kanske för att Sören ringde precis när hon parkerat på gården. Ja, så måste det ha varit. Han brukade ju aldrig ringa jämna veckor, då hade han ju sina barn också. Just det, hon hade liksom kommit ur rutinerna när han ringde. Hon föll i hejdlös gråt.